

Posudek bakalářské práce
***I giganti della montagna* Luigiho Pirandella**
v inscenaci Giorgia Strehlera,
kteřou přeložila Eva Bělostíková
na oboru italianistka ÚRS FFUK v Praze,
září 2012

Eva Bělostíková si pro svou práci vybrala komparativní téma. Rozhodla se srovnat text Pirandellova nedokončeného dramatu *I giganti della montagna* (*Obrři z hor*) s jeho divadelními realizacemi režiséra Giorgia Strehlera. Hned v úvodu upozorňuje na to, že její komparace se bude zakládat na poslední Strehlerově inscenaci *Obrři z hor* z roku 1994, jejíž záznam je dostupný na DVD i internetu.

Komparativní analýza je vždy založena na snaze najít průsečíky a rozbočky rozdílných pohledů a názorů. V tomto případě měla autorka k dispozici text a jeho inscenaci, tedy srovnávala, jak Strehler četl a interpretoval Pirandella. Pro čtenáře její práce by bylo samozřejmě zajímavější, kdyby i ona připojila svůj explicitně vyjádřený názor, tedy kdyby se dozvěděl, jak čte a interpretuje Pirandella ona, a nakolik se její čtení shoduje či rozchází s tím Strehlerovým. Eva Bělostíková však zůstala při srovnání řekněme „neutrální“ a spíše komentuje rozdíly mezi textem a inscenací *Obrři*. To u bakalářské práce ještě nepokládám za nedostatek zcela zásadní povahy, ostatně místy se autorka do vlastní interpretace pouští. Někdy originálnější způsobem, např. na s. 33, v pasáži zaměřené na symboliku postav a jmen Pirandellova textu, jindy, jako třeba v závěru, čte Pirandella po mém soudu příliš doslovně a zjednodušujícím způsobem. Mám na mysli její „kladnou“ interpretaci Pirandellova „zakončení“ *Obrři* (s. 55). Nejsem si jistá, zda lze opravdu číst scénu s penězi nabízenými jako omluva za smrt člověka jako „pokus o smíření“. V optice dnešní společnosti snad i ano, ale myslel to tak Pirandello? Narážka na záměr „vystavět velkolepý pomník“ je podle mě také pirandellovsky humoristická: poezie, jako projev nezastavitelného, proměnlivého života, je mrtvá, místo ní zůstane ztuhlá věčná forma gigantického pomníku... A nesmíme zapomínat na dobový kontext hry, který autorka ostatně zmiňuje, tedy na fašismus a jeho zálibu v oslavných monumentech.

Autorčina opatrnost s vyjadřováním vlastního soudu se projevuje i v kapitolách „Strehler a Pirandello“ a „Analýza Obrů z hor“, ve kterých se především opírá o citace a parafráze ze sekundárních pramenů. Prameny jsou to sice kvalitní, nicméně text tak dostává příliš roztříštěnou, kolážovitou podobu a nečte se snadno, zvláště ve stylisticky ne vždy zdařilých překladech. Kapitola věnovaná dílu *Favola del figlio cambiato* (Pohádka o vyměněném synovi) má v práci nepochybně své místo, neboť Obři jsou s Pohádkou skutečně hodně propojeni, a nejen intertextově. Souvislosti mezi zmíněnými dramaty by mohly být traktovány podrobněji, nicméně je dobře, že autorka vytvořila pro Obry v rámci Pirandellovy tvorby alespoň skromný kontext.

Není sporu, že *Obři z hor* jsou v rámci Pirandellovy dramatiky jedním z nejrozporuplnějších děl, mají své nadšené příznivce, ale i odpůrce, kteří mají rádi „jiného“ Pirandella, méně symbolického, více humoristického. Po mém soudu je to dramatický text, který opravdu vyzní až při jevištní adaptaci (která ho ale může i „zlikvidovat“). Jinými slovy: při čtení – a opakuji, že to je jen můj subjektivní názor – nefunguje jako plnohodnotný „literární“ text, což rozhodně neplatí pro většinu Pirandellovy dramatické produkce. Eva Bělostíková tak nakonec stála před docela obtížným úkolem. Domnívám se, že v zásadě ho splnila, ne však plně vyhovujícím způsobem. Musím ale ocenit poctivost a pečlivost zpracování, takže můj závěr zní takto:

Práci Evy Bělostíkové k obhajobě doporučuji a po zvážení kladů i nedostatků jsem se rozhodla pro známku: velmi dobře. Očekávám však, že nás autorka během obhajoby seznámí se svou vlastní interpretací (či možnými interpretacemi) dramatu, čili že výrazněji projeví svůj názor.

V Praze dne 6/9/2012

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.
vedoucí práce